

VICENT SANHERMELANDO

EL
MEDALLÓ
BLAVATSKI

ESPURNA

bromera

DIA 1

No va pressentir que la seua vida estava a punt de prendre un camí que no haguera imaginat mai. Només estava inquieta perquè Víctor es retardava massa. Li havia dit que eixia de seguida i ja hauria d'haver arribat. En aquell moment, com que ell continuava sense respondre al WhatsApp, Noe va decidir cridar-li. I no va contestar tampoc.

A mitjan matí, la colla s'havia reunit al parc. Acabaven de consultar l'acta que havia publicat la cap d'estudis i havien comprovat que no estaven convocades a cap examen. Ho tenien tot aprovat i el curs ja havia finalitzat per a elles. Va ser aleshores quan Noe havia telefonat a Víctor per donar-li la bona notícia, i ell li havia dit que hi acudia per unir-se a la celebració. Tanmateix, no hi arribava, i tampoc contestava la cridada.

—És estrany —va comentar Noe.

—Ai, que t'enganya! —va bromejar Blanca—. Et diu que ve a buscar-te i ves a saber per on para.

—Deu haver trobat millor companyia. Com que només sou amics... —va ironitzar Carolina.

Al cap d'un moment, van sonar els acords inicials d'«Esbarzers», de la Gossa Sorda, que anunciaven una cridada entrant al mòbil de Noe. El va traure de la butxaca i va fer un gest d'assentiment.

–On estàs, perdut?

–Hola, amb qui parle? –va sonar una veu estranya.

–Víctor?

–No, no soc Víctor, qui eres tu, per favor?

–Mira, deixa't de bromes i digues a Víctor que es pose.

–Soc l'agent Belloch, de la Guàrdia Civil –va dir l'interlocutor–. Qui eres?

–Vas de conya?

–No. Hi ha hagut un accident. Has de dir-me qui eres i quina relació tens amb el propietari d'aquest mòbil, per favor.

–Soc Noèlia Bernet, una amiga de Víctor. Què ha passat? –va preguntar alarmada.

–El Víctor a què et refereixes condueix una moto?

–Sí!

–Em pots donar el telèfon dels seus pares?

–No el tinc, però què passa?

–On viuen? –va demanar l'agent.

–A Altea, però ell viu a València, a soles.

–Saps quins són els seus cognoms?

–Ripoll..., el segon crec que és Prats, però vols dir-me què ha ocorregut? –cridà aborronada.

–Quants anys té?

–Vint. Però per què em fa eixes preguntes? Què ha passat? –va suplicar Noe, molt nerviosa.

–Em sap molt greu haver de dir-te que el teu amic se n'ha eixit de la carretera i s'ha estavellat contra un arbre. L'hem trobat inconscient i sense documentació. El SAMU ha arribat de seguida i, mentre l'atenia, ha sonat un mòbil que duia a la butxaca. Com que no té cap número en

l'agenda, hem telefonat a l'últim del registre de perdudes i has contestat tu.

—Com està ell? —va preguntar angoixada.

—Ja t'he dit que l'hem trobat inconscient quan hem arribat. Els metges se l'han endut en l'ambulància. Té molt mala pinta, no et puc dir res més.

Noe es va quedar atònita, repetint «Víctor ha tingut un accident» com a única resposta al grapat de preguntes que Blanca i Carolina li feien per aclarir què li havien dit per telèfon. Només quan el nerviosisme de les amigues la tragué del bloqueig, va poder donar-los, entre llàgrimes, l'escassa informació proporcionada per l'agent de la Guàrdia Civil. Noe digué que preferia anar-se'n, que no volia continuar plorant enmig del parc. Les amigues van moure amb ella cap a casa i, de camí, intentaren traure ferro a l'assumpte.

—Estic segura que es recuperarà —li deia Blanca— i, abans del que et penses, el tindràs ací com un fidel enamorat.

—Sabeu que Víctor i jo només som amics.

—Encara que no sigueu parella, el que ha passat és molt fort. No necessites fer-te la valenta.

Blanca i Carolina insistiren a pujar a casa amb ella i fer-li companyia fins que vinguera sa mare, perquè sabien que es trobava pitjor del que volia admetre.

Quan va arribar Rosa es va almar en veure Noe amb els ulls plorosos i rodejada per les amigues. En assabentar-se del que havia passat, va abraçar tendrament la filla, i aquesta, com quan era menuda, va trobar en els braços materns el

consol i la protecció que necessitava. Blanca i Carolina se'n van anar, i just en aquell moment va cridar l'agent Belloch, el guàrdia civil amb el qual havia parlat abans. Li va dir que en el registre no trobaven cap Víctor Ripoll Prats, de vint anys. La moto estava donada de baixa des de feia un any i al telèfon, que era de targeta, només hi havia registrades les cridades al seu número. Per tant, ni podien identificar-lo ni avisar els pares. Necessitava fer-li unes preguntes per tal d'arreplegar més dades.

—On vius?

—A Alboraia.

—Nosaltres ens desplaçarem allí per a prendre't declaració. Eres menor d'edat?

—Sí, tinc setze anys.

—Aleshores t'haurà d'acompanyar ton pare o ta mare. I si tens alguna foto del teu amic, la dus, per favor.

A primera hora de la vesprada Rosa i sa filla van arribar a les dependències municipals on les havia citades l'agent Belloch. Fetes les presentacions, li van preguntar sobre l'estat de Víctor.

—Tinc una mala notícia. L'han intentat reanimar, però no ho han aconseguit. Ha mort abans d'arribar a l'hospital.

La realitat havia fet un gir brutal en tan poques hores que a Noe no va resultar-li fàcil assumir-ho. Es va afonar, a pesar de ser conscient que aquell era un desenllaç possible. El guàrdia civil va esperar amablement que la mare reconfortara sa filla, i quan aquesta es va refer un poc, va començar amb les preguntes.

–Bé, has dit que no tenia cap parent a València, no?

–A Serra crec que hi ha un oncle que li donava faena, com ara reparar aparells electrònics i algun ordinador. Víctor venia d'allí quan ha patit l'accident.

–Saps d'algun amic que ens pugua dir com contactar amb la família?

–No ho sé. D'amics, en conec un, Pau, però no tinc el seu número de mòbil, i dels companys de l'institut on estudia no en conec a cap.

–I què ens pots dir del domicili de Víctor?

–Viu, vull dir, vivia a València, al barri de Benimaclet. No sé el nom del carrer, però sé anar-hi –va indicar Noe–. És un pis que va llogar quan va vindre a estudiar.

–Ens podries acompanyar allí ara quan acabem?

–Sí, clar.

L'agent Belloch va plantejar algunes qüestions més i els va lliurar una còpia de la declaració perquè la signaren les dues, la filla com a declarant i Rosa com a mare de la menor. Per acabar, va escanejar la foto de Víctor. Fou aleshores quan Noe gosà preguntar si ja sabien la causa de l'accident.

–No hem trobat cap senyal que implique ningun altre vehicle. Suposem que ha perdut el control de la moto i se n'ha eixit de la carretera, però no sabem per què. Potser l'autòpsia ens aclarirà alguna cosa. Lamente les molèsties –digué l'agent, mentre li tornava la fotografia–, però eres l'única que ens pots ajudar. Gràcies per atendre'm, i ja saps, si recordes alguna cosa més, no dubtes a cridar-me de seguida. És necessari que col·labores, sobretot si pensem que hi ha uns pares que tenen el fill mort i no ho saben.

L'agent Belloch va acomiadar-se i els va indicar que a la porta els esperava un cotxe patrulla per a dur-les cap a Benimaclet. Van pujar i van anar a l'estació del tramvia, i des d'aquell punt, Noe va orientar el conductor fins a arribar al portal d'una finca vella. Els guàrdies van prendre nota de l'adreça exacta i van deixar mare i filla de nou a Alboraià.

Ja a casa, tombada al llit, va consultar el WhatsApp. La notícia començava a tindre ressò, encara que eren pocs els que coneixien Víctor, perquè ella només l'havia presentat a la seua colla. Amb dificultat per controlar les emocions, va obrir la carpeta de fotos en un intent d'esborrar la imatge recurrent d'un cos tirat a la vora de la carretera. Aleshores va rescatar de la memòria els fonaments d'una història en construcció. En realitat, tampoc en sabia massa coses. Va conèixer Víctor en un concert, feia mesos. Van parlar poc, però va descobrir casualment que els dos anirien la setmana següent a la manifestació del Dia Internacional de la Dona. I en aquell aplec, un poc menys sorollós que el concert, els dos van poder parlar més tranquil·lament. Ell li va dir que era d'Altea, però ara vivia a València perquè havia iniciat estudis de grau en Informació i Documentació. Deia que estar entre llibres i documents, per a ell, era el paradís, per això no va acabar el cicle d'FP d'Electrònica i se'n va vindre cap ací. El senties parlar i semblava un graduat en Filosofia, perquè coneixia tots els autors i teories que Noe estudiava en primer de Batxillerat. Llegia molt, i no precisament novel·les de vampirs. Potser aquest bagatge cultural, sense

desmeréixer una personalitat molt atractiva i un aspecte físic agradable, fou determinant perquè Noe acceptara una nova cita.

L'arribada del pare va traure de la ment el Víctor del passat, d'ahir mateix, i va retornar el Víctor del present, l'amic que jeia mort en l'hospital. Després d'una forta abraçada, estalvià parlar de l'accident i li feu preguntes sobre com es trobava, per intentar reconfortar-la.

—Estaves enamorada d'ell? —va amollar el pare, de sobte.

Noe es va quedar un poc torbada. El seu estat amorós no era un tema del qual parlara habitualment amb el pare. Ni esporàdicament. Ni mai.

—Sent pena per ell, papà. El coneixia des de fa poc i l'apreciava, però el que més m'ha afectat és el fet que, sense esperar-m'ho, ha ocorregut un accident com aquest i no em faig a la idea. He parlat amb ell a mitjan matí, i ara... —es va quedar callada, sense poder estalviar el plor novament.

—Aquestes coses passen tots els dies, carinyo, però pensem que mai ens tocarà a nosaltres perquè ho llegim en els periòdics o ho veiem en la tele i ens sembla molt llunyà.

Quan va mirar de nou el WhatsApp, es va trobar una allau de comentaris, preguntes i desitjos d'ànim per part d'amics i companys. Va començar a llegir-los. Tots s'interessaven per saber més coses sobre aquest amic de Noe que

s'havia matat en un accident. Només acabar de revisar-los, li va entrar un *whatsapp* que la va emocionar més encara. «Estic amb tu per a tot el que necessites. No et tornaré a fallar.» Era de Roger, que temps arrere havia sigut un molt bon amic.